

— *b*) (särskilt på menniskor) Kroppslem, som sträcker sig uppifrån höften ned till foten. Vanligast menas dermed blott den delen deraf, som går ifrån knäet. *Se. så smala b. han har! Till midt på b-et* (räknadt ifrån knäet). *Sätta b-et för någon. Slänga med b-en.* Bryta *b-et af sig. Slå b-en undan en*, besegra i brottning. *Stå på b-en*, hålla sig uppe. *Bruka b-en*, springa. *Taga till b-n*, springa bort, fly. (Fig. talesätt) *Lägga b-en på ryggen*, springa af alla krafter. *Åter komma på b-en*, åter komma upp ifrån en sjuksäng; (fig.) repa sig efter en olycka, efter förstörda affärer. *Vara på b-en*, vara återställd efter en sjukdom; (fig.) åter hafva repat sig efter en olycka. *Vända b-en i vädret*, falla omkull; (fig.) gå förlorad; äfv. dö. (Fig.) *Ställa en krigshår på b-en*, upprätta en sådan. *Hjelpa, sätta på b-en*, förbättra ens tillstånd. *Sätta b. under en*, skrämra, upplifva, uppreta någon till skyndsamt. *Binda skadan vid sitt eget b.*, sjelf ansvariga för skadan. — 4) (fig.) Del af ett föremål, som liknar ett ben, t. ex. på en cirkel, ett häftig, o. s. v. — *Ss. B-art, -bit.*

BENA, v. a. 1. 1) Taga benen ur fisk. **B. fisk.** — 2) Dela håret på hufvudet så, att hälften ligger på hvar sin sida om en ifrån midten af pannan bakåt hjessan rakt gående rand, som visar bara skinnet. *Fruentimmer b. i allmänhet sitt hår.*

BENA, f. 1. Den hvita randen på hufvudet, då håret blifvit benadt.

BENAKTIG, a. 2. Som till utseendet liknar ben. — *Syn.* Benartad.

BENAKTIGHET, f. 2. Egenskapen att vara benaktig.

BENÄNDE, n. 4. Handlingen, då man benar.

BENÄRBETE, n. 4. Arbete, gjort af ben.

BENARTAD, a. 2. Till ämne och beskaffenhet liknande ben. — *Syn.* Benaktig.

BENASKA, f. 1. sing. Åska efter förbrända ben.

BENBERGA, f. 1. *Se Benskena.*

BENBILDNING, f. 2. (vetensk.) Småningom fortgående verkning, hvarigenom benämne bildar sig i en animalisk kropp.

BENBINDEL, m. 2. pl. — *bindlar.* Bindel, som nyttjas vid benbrott.

BENBORR, m. 2. Borr, att borra ben med.

BENBRECCIER, benbräcksliarr, pl. (geol.) Konglomerater, sammansatta af djurben och brottstycken af bergarter, förenade genom röd, jernhaltig lera.

BENBROTT, n. 5. Kroppsskada, då ett ben blifvit brutet eller krossadt.

BENBRÖTTSSTEN, m. 2. Ett slags stenvandling af trädrötter.

BENBRYTARE, m. 5. Fågelart af Falkslägtet. *Falco ossifragus.*

BENBRÖD, n. 5. Bröd, bakadt af sädesmjöl, blandadt med hemmjöl.

BENBUK, m. 2. En fiskart. *Gasterosteus Spinachia.*

BENBYGGNAD, f. 3. Samteliga benen i en kropp, såsom de af naturen äro sammansatta.

BENBÖLD, m. 5. (kir.) Böld, som har sitt säte på ytan af ett ben.

BENDJUR, n. 5. (nat. hist.) Djur, som består af ben, kött och blod. I plur.: benämning på djurrikets första hufvudafdelning.

BENEDIKTGRÄS, n. 5. **BENEDIKTROT**, f. 3. pl. — *rötter.* *Se Neglikerot.*

BENEDIKTINER, m. 5. eller

BENEDIKTINERMUNK, m. 2. Munk af Benediktinerorden. [--- diet ---]

BENEDIKTINERKLOSTER, n. 5. Kloster för munkar eller nunnor af Benediktinerorden.

BENEDIKTINERNUNNA, f. 1. Nunna af Benediktinerorden.

BENEDIKTINERORDEN, m. 2. pl. — *ordnar.* Munkorden, stiftad af St. Benedictus af Nursia, år 529.

BENEFIS-SPEKTAKEL, - - fi's-späcktäkl, n. 5. pl. — *takler.* Representation, hvaraf inkomsten, efter afdrag af kostnaderna, tillfaller någon af teaterpersonalen. [Benefice-spee ---]

BENEVENTERA, v. a. 1. Välkomna.

BENFIL, m. 2. Fil, hvarmedelst kirurger och tandläkare afila, rena hvarjehanda slags ben i människokroppen.

BENFISK, m. 2. (nat. hist.) Fisk, hvars skelett består af ben eller fibröst brosk. I plur.: benämning på den ena Flocken af Fiskarna.

BENFLEN, m. 5. sing. Svår värk i benen.

BENFOGNING, f. 2. 1) Stället, der ett ben i en animalisk kropp är sammanfogadt med ett annat. — 2) Sättet, huru denna sammanfogning är inrättad och beskaffad.

BENFORMIG, a. 2. (anat.) Som till formen liknar ett ben. (bem. 2).

BENFRAT, n. 5. sing. *Se Benfrätning.*

BENFRI, a. 2. Fri för ben (om kött och fisk).

BENFRÄTNING, f. 2. Sjukdom, då benen i en animalisk kropp frätas af röta.

BENFULL, a. 2. 1) Full af ben (om kött och fisk). — 2) (mindre brukl.) Som har grofva, starka ben. *En b. kroppsbyggnad.*

BENGEL, se *Bängel.*

BENGELÖRT, f. 3. En mångårig, bladfull växt. Kallas äfv. Bingel, Bingelört, Purgerkrydda. *Mercurialis perennis.*

BENHARNESK, n. 5. Den del af en rustning, som betäcker benen (bem. 3).

BENHINNA, f. 1. Hinna, hvarmed benen utanpå, närmast benämnet, äro betäckta.

BENHUD, f. 2. (anat.) Hud, som betäcker benen (bem. 2) och genom sina rör tillför dem näring.

BENHUS, n. 5. Särskilt litet hus vid en kyrkogård, der benen (bem. 2) efter döda människokroppar förvaras.

BENHÅRD, a. 2. Hård som ben, ganska hård.

BENHÖG, m. 2. Uppstaplad hög af ben (bem. 2).

BENHÖRSELGÅNG, m. 2. (anat.) Benämning på en viss del af örats inre byggnad.

BENICKEBAND, se *Binnickeband.*

BENICKEMASK, se *Binnickemask.*

BENIG, a. 2. 1) Af ben (bem. 1), benartad. *En b. substans.* — 2) Full af ben (bem. 2). *Mört är en b. fisk.* — 3) (fig.) Svår att fatta, utreda, förrätta, komma till rätta med. *Ett b-t ställe hos en författare. En b. författare. En b. fråga. Ett b-t ämne. Ett b-t göra, företag. En b. sak, affär.* — *Syn.* *Se Svår.*

BENIGHET, f. 3. Egenskapen att vara benig (i bem. 2 o. 3).

BENING, f. 2. Handlingen, då man benar (bem. 1).

BENKAFLE, m. 2. pl. — *kaflar.* Tjockaste delen af vaden på ett ben (bem. 3. b.).

BENKLÄDER, m. 5. pl. Ett mera städadt uttryck för ordet *Byxor.*

BENKNAPP, m. 2. Knapp, förfärdigad af ben (bem. 2).